

## UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w niniejszej sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 3 czerwca 2015 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 950,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, a ponadto kosztów procesu obejmujących kwotę 30 zł tytułem kosztów sądowych, kwotę 540 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 0,30 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności. Wywodząc powództwo wskazał, iż w dniu 1 kwietnia (...) zawarł z (...) S.A. V. (...) umowę cesji, na podstawie której nabył wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr OC/NW- (...) -A-K1 z dnia 30 lipca 2012 r., której przedmiotem była odpowiedzialność cywilna osoby, która kierując pojazdem mechanicznym B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) FR w okresie trwania umowy ubezpieczenia wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Powód wskazał, iż pozwany nie uiszczył wymaganej raty składki ubezpieczeniowej OC, za okres udzielonej pozwanemu przez cedenta ochrony ubezpieczeniowej. Wskazał, iż na wartość przedmiotu sporu składa się: zaległa rata składki ubezpieczenia OC w wysokości 697 zł oraz odsetki ustawowe od ww. składki naliczane od dnia 14 sierpnia 2012 r. tj. dnia następnego po terminie płatności składki do dnia 2 czerwca 2015 r. tj. dzień poprzedzający wniesienie powództwa w wysokości 253,96 zł. Jako podstawę prawną żądania zasądzenia odsetek powód wskazał art. 481 § 1 i 2 k.c. Wyjaśnił, że powód skapitalizował odsetki od kwoty 697 zł od dnia następującego po dniu płatności tj. 14 sierpnia 2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa i doliczył je do kapitału głównego, zaś od tak powiększonego świadczenia głównego powód na podstawie art. 482 k.c. żąda odsetek od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W dniu 17 czerwca 2015 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie rozpoznawanej wówczas pod sygn. akt VI Nc-e 979172/15 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Od tego nakazu zapłaty pozwany wywiódł skutecznie sprzeciw zawarty w piśmie z dnia 18 sierpnia 2015 r., w którym wniósł o uchylenie ww. nakazu oraz oddalenie powództwa w całości. Zarzucił, iż zgłoszone w pozwie żądanie zapłaty jest całkowicie bezzasadne, ponieważ nie posiada on żadnych zobowiązań wobec firmy (...) lub (...) S.A. z tytułu umowy ubezpieczenia OC pojazdu mechanicznego, dodał, że powód nie wykazał w żaden sposób istnienia wierzytelności o zapłatę składki.

W piśmie z dnia 16 maja 2016 r. pozwany uzupełnił powyższy sprzeciw od nakazu zapłaty w trybie przewidzianym w art. 505<sup>37</sup> § 2 k.p.c. Zarzucił, iż dokumenty dołączone do pisma procesowego powoda z dnia 14 marca 2016 r. nie pozwalają na przyjęcie, iż pozwany zawarł w dniu 30 lipca 2012 r. umowę ubezpieczenia OC dotyczącą pojazdu B. nr (...) 41 FR, na dokumentach tych bowiem widnieje niewyraźny podpis, który na pewno nie jest podpisem pozwanego. Stwierdził, iż 30 lipca 2012 r. pozwany znajdował się w ciężkim stanie po piątej operacji stawu biodrowego i nie był w stanie samodzielnie się poruszać (nie chodził od kwietnia 2012 r. do maja 2013 r.). dodatkowo pozwany zarzucił, iż w treści polisy wpisano sumę ubezpieczenia w wysokości 6 000 000 zł, co jest kwotą kuriozalną, jeżeli się zważy, iż samochód miał ponad 20 lat. Pozwany zakwestionował także sam fakt nabycia przez powoda wierzytelności od firmy (...) S.A. V. (...), a przedłożone w tym zakresie dokumenty uznał za niewiarygodne. Dodatkowo z ostrożności procesowej zgłosił zarzut przedawnienia. Podtrzymał zarzut nieistnienia dochodzonej wierzytelności, a także zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 30 maja 2011 r. E. K. złożyła wniosek do (...) S.A. V. (...) o zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych dotyczącej samochodu osobowego marki B. (...) o numerze nadwozia (...) stanowiącego współwłasność jej i M. K. – na okres od 1 czerwca 2011 r. do 1 czerwca 2012 r.

### **Dowód:**

**wniosek o ubezpieczenie k. 26-27.**

Ubezpieczyciel skalkulował składkę ubezpieczeniową należną w przypadku zawarcia umowy ubezpieczenia na powyższy wniosek na kwotę 637 zł z tytułu ubezpieczenia OC. Kwota 25 zł odpowiadała wartości składki ubezpieczenia (...).

**Dowód:**

***kalkulacja składniki k. 28.***

Na skutek powyższego wniosku doszło do zawarcia pomiędzy E. K. a (...) S.A. V. (...) umowy ubezpieczenia, która została potwierdzona polisą nr (...) - (...) dotyczącą ubezpieczenia na okres od 1 czerwca 2011 r. do 1 czerwca 2012 r. W polisie stwierdzono obowiązek zapłaty składki z tytułu ubezpieczenia OC wynoszącej 627 zł oraz z tytułu ubezpieczenia (...) wynoszącej 25 zł, łącznie w wysokości 662 zł.

**Dowód:**

***polisa z 30.05.2011 r. k. 25.***

W dniu 26 listopada 2011 r. M. K. zawarł z pozwanym K. K. umowę, mocą której sprzedał mu ww. pojazd B. (...) o nr nadwozia (...). Dnia 28 listopada 2011 r. kopia tej umowy wpłynęła do przedstawiciela ubezpieczyciela.

**Dowód:**

***umowa sprzedaży z 26.11.2011 r. k. 30.***

Następnie został przygotowany przez osobę działającą w imieniu ubezpieczyciela aneks nr (...) do ww. polisy nr (...), w którym w związku z zawarciem ww. umowy sprzedaży jako ubezpieczającego wymieniono K. K. i wskazano, iż składka ubezpieczeniowa z tytułu ochrony udzielonej od dnia zbycia pojazdu do końca okresu ubezpieczeniowego została opłacona.

**Dowód:**

***aneks k. 29.***

W dniu 8 września 2015 r. został sporządzony wydruk z systemu (...) S.A. V. (...) świadczący o zawarciu umowy ubezpieczenia oznaczonej numerem polisy (...) z K. K. na okres od 2 czerwca 2012 r. do 1 czerwca 2013 r. (jako wznowienie umowy ubezpieczenia OC ww. pojazdu). Sumę ubezpieczenia określono w tym wydruku na kwotę 6 000 000 zł, a składkę ubezpieczeniową na 697 zł. Termin jej zapłaty określono na 13 sierpnia 2012 r.

**Dowód:**

***wydruk polisy z 08.09.2015 r. k. 24.***

W dniu 1 kwietnia 2015 r. została zawarta przez (...) S.A. V. (...), reprezentowaną przez J. W. i W. W. (jako członków zarządu upoważnionych do reprezentacji tej spółki) oraz (...) S.A. z siedzibą we W., reprezentowaną przez A. K. (prezesa zarządu upoważnionego do samodzielnej reprezentacji tej spółki) umowa sprzedaży wierzytelności wyszczególnionych w pliku programu M. E. na płycie stanowiącej załącznik nr 3 do tej umowy. Przeniesienie wierzytelności nastąpiło pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez nabywcę pełnej ceny nabycia w kwotach 650 875,14 zł i 709 108,23 zł. Suma tych dwóch należności faktycznie wpłynęła na wskazany w umowie cesji rachunek bankowy zbywcy dnia 27 kwietnia 2015 r. W załączniku do ww. umowy cesji została wymieniona sprzedana powodowi wierzytelność wynikająca z umowy ubezpieczenia objęta polisą nr (...), która była dochodzona w niniejszej sprawie.

**Dowód:**

***wykaz wierzytelności na płycie DVD k. 33,***

**umowa sprzedaży wierzytelności k. 36-42,**

**potwierdzenie przelewu k. 43,**

**odpisy z KRS k. 44-53.**

W pismach z dnia 3 czerwca 2015 r. zostały sporządzone: zawiadomienie skierowane do K. K. o nabyciu prze (...) S.A. ww. wierzytelności, jak również wezwanie do zapłaty kwoty należnej z tego tytułu w łącznej wysokości 952,20 zł.

**Dowód:**

**pisma z 03.06.2015 r. k. 31 i 32.**

W okresie od 8 marca 2012 r. do 24 sierpnia 2012 r. z przerwami K. K. był hospitalizowany w (...) im. prof. A. S. w S. – Z. z powodu choroby zwyrodnieniowej prawego stawu biodrowego.

**Dowód:**

**dokumentacja medyczna k. 65-76.**

**Sąd zważył, co następuje:**

Sąd uznał za uzasadnione powództwo w większej części.

Podstawą prawną uwzględnionego przez Sad żądania głównego był art. 805 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Z materiału dowodowego przedstawionego w niniejszej sprawie przez powoda, w postaci dokumentów których wiarygodności nie sposób było podważyć, wynikało, iż pomiędzy (...) S.A. V. (...), od którego powód nabył dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelność, a pozwanym K. K. nie doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia w formie pisemnej, lecz na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a kolejno – w okresie którego dotyczyło powództwo – na podstawie art. 28 ust. 1 ww. ustawy. W świetle powyższego zarzuty podniesione przez pozwanego dotyczące tego, iż na dokumencie świadczącym o zawarciu umowy ubezpieczenia nie było podpisu pozwanego, jak również, że w okresie ochrony ubezpieczeniowej przypadającej na rok 2012 r. był on wielokrotnie hospitalizowany, pozostawały dla rozstrzygnięcia sprawy bez żadnego znaczenia.

W myśl art. 31 ust. 1 ww. ustawy w brzmieniu obowiązującym w okresie, którego dotyczyło powództwo w razie zbycia pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na nabywcę pojazdu przechodzą prawa i obowiązki zbywcy wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że nabywca wypowie ją przed upływem 30 dni od dnia nabycia pojazdu mechanicznego. W przypadku wypowiedzenia umowy, rozwiązuje się ona z upływem 30 dni następujących po dniu nabycia pojazdu mechanicznego. Przepisy art. 28 stosuje się odpowiednio.

Z dokumentów przedłożonych przez powoda wynikało, iż pozwany K. K. nabył w dniu 26 listopada 2011 r. samochód osobowy marki B. 520 zł, który był objęty umową ubezpieczenia OC zawartą wcześniej przez współwłaścicielkę tego pojazdu E. K., nastąpiło to w okresie ubezpieczenia przypadającym na czas od 1 czerwca 2011 r. do 1 czerwca 2012 r. W świetle powyższego pozwany z mocy przywołanego przepisu wstąpił w prawa i obowiązki poprzedniego ubezpieczającego tj. E. K.. W niniejszej sprawie pozwany nie twierdził, ani nie przedłożył żadnych dowodów z których by wynikało, iż wypowiedział on powyższą umowę ubezpieczenia na warunkach wskazanych w cytowanym przepisie art. 31 ust. 1 ww. ustawy. Powód natomiast nie twierdził, by ubezpieczyciel dokonał na podstawie art. 31 ust. 2 ww. ustawy ponownej kalkulacji składki ubezpieczeniowej za okres następujący po zbyciu pojazdu aż do końca

okresu ubezpieczeniowego. Przeciwnie – z przedłożonego do akt aneksu nr 1 do umowy ubezpieczenia wynika, iż ubezpieczyciel akceptował składkę w dotychczasowej wysokości, uznając ją za opłaconą za czas do końca okresu ubezpieczenia przypadającego do 1 czerwca 2012 r.

Należało pamiętać, iż według art. 28 ust. 1 ww. ustawy w brzmieniu wówczas obowiązującym jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 (przypadki określone w ust. 2 nie mają zastosowania w niniejszej sprawie).

Według powyższego, skoro K. K. wstąpił w prawa i obowiązki ubezpieczającego ww. pojazd w okresie przypadającym na czas trwania umowy ubezpieczenia OC zawartej do dnia 1 czerwca 2012 r., pozwany, nie powiadamiając ubezpieczyciela o wypowiedzeniu umowy w warunkach określonych w art. 28 ust. 1 ww. ustawy, z mocy samego prawa zawarł z tym samym ubezpieczycielem kolejną umowę ubezpieczenia OC na następny okres 12 miesięcy przypadający zatem od 2 czerwca 2012 r. Był to więc okres, którego dotyczyło powództwo.

Pozwany nie twierdził, ani nie przedłożył żadnych dowodów, z których by to wynikało, iż spełnił obowiązek przewidziany w art. 28 ust. 1 ww. ustawy, tj. że powiadomił w terminie tam określonym zakład ubezpieczeń o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia. Nie sposób było uznać zatem, by zapobiegł zawarciu z mocy prawa umowy ubezpieczenia na kolejny okres.

Z tego względu co do zasady Sąd uznał, iż na pozwanym ciążył obowiązek uiszczenia składki ubezpieczeniowej za okres 12 miesięcy przypadający po dniu 1 czerwca 2012 r. Wątpliwości Sądu wzbudziła jedynie wysokość tej składki.

K. K. nie przedłożył żadnych dowodów świadczących o tym, by na poczet powyższej składki dokonał jakichkolwiek wpłat.

Według dokumentów przedłożonych przez powoda wcześniej zawarta umowa ubezpieczenia przewidywała obowiązek zapłaty składki ubezpieczenia OC w wysokości 637 zł. Pozostała część składki dotyczyła umowy ubezpieczenia (...), do takiej zaś nie mają zastosowania przepisy art. 28 ww. ustawy. Powód nie wykazał zatem, by w tym konkretnym przypadku, którego dotyczyło powództwo, pozwany zawarł na kolejny okres przypadający po dniu 2 czerwca 2012 r. umowę ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków. Powód nie wyjaśnił również tego, w jaki sposób ubezpieczyciel wyliczył składkę żadaną za ten ostatni okres z tytułu ubezpieczenia OC w kwocie 697 zł. Nie wykazał również zasadności podwyższenia jej ponad wysokość poprzednio określoną na kwotę 637 zł. Zauważyć zaś należało, iż po przejściu praw i obowiązków wynikających z wcześniej zawartej umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel nie rekalkulował składki.

Aby Sąd mógł uznać, iż pozwany za okres przypadający po dniu 1 czerwca 2012 r. winien był uiścić kwotę 697 zł, musiał dysponować dodatkowymi wyjaśnieniami i dowodami, które obowiązano był dostarczyć powód.

Ma to istotne znaczenie, bowiem w uzupełnionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pełnomocnik powoda zakwestionował wysokość składki żądanej od pozwanego Wskazał na wątpliwości, które wzbudziła suma ubezpieczenia. W takiej sytuacji z mocy art. 6 k.c. i art. 3 k.p.c. na powodzie spoczął ciężar wyjaśnienia i udowodnienia tego, że naliczenie składki w wysokości 697 zł było uzasadnione. Z uwagi na to, iż powód nie sprostował temu obowiązkowi, Sąd uznał, iż pozwany obowiązano był do uiszczenia kolejnej składki ubezpieczeniowej za okres 12 miesięcy przypadający po 2 czerwca 2012 r. w wysokości takiej samej jak dotychczas ustalona, zatem w kwocie 637 zł.

Wbrew zarzutom pozwanego powód należycie udowodnił, iż przeszła na niego wierzytelność wynikająca z tak zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia OC – przedłożył dokumenty w postaci umowy cesji z załącznikiem, w którym ową wierzytelność wymieniono, dokumenty świadczące o umocowaniu osób, które zawarły umowę cesji w imieniu cedenta i cesjonariusza, jak również potwierdzenie uiszczenia ceny sprzedaży wierzytelności, od czego został uzależniony warunek zawieszający przejścia wierzytelności.

Niezasadny okazał się również zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Z wyjaśnień powoda wynikało, iż termin zapłaty składki dochodzonej w niniejszej sprawie został określony na dzień 13 sierpnia 2012 r. Licząc okres trzech lat potrzebny do przedawnienia roszczenia, które miałyby zostać wówczas spełnione, czas ten upłynąłby w dniu 14 sierpnia 2015 r. Bieg przedawnienia został przerwany na mocy art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez wniesienie pozwu w niniejszej sprawie. Zarzut przedawnienia w takim przypadku okazałby się niezasadny.

Dokonując oceny powyższego zarzutu Sąd zauważył, iż powód nie wyjaśnił dlaczego termin zapłaty powyższej składki został ustalony dopiero na dzień 13 sierpnia 2012 r., a więc czas blisko dwa i pół miesiąca późniejszy niż sam moment rozpoczęcia ochrony ubezpieczeniowej. Bacząc na przepis art. 120 § 1 k.c. Sąd zweryfikował, czy do przedawnienia doszłoby, gdyby liczyć jego bieg od terminu, w którym najwcześniejszym możliwym byłoby określenie terminu zapłaty składki ubezpieczeniowej należnej za okres ubezpieczenia przypadający od dnia 2 czerwca 2012 r.

Sąd miał na uwadze, iż w myśl art. 813 § 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, składka powinna być zapłacona jednocześnie z zawarciem umowy ubezpieczenia, a jeżeli umowa doszła do skutku przed doręczeniem dokumentu ubezpieczenia - w ciągu czternastu dni od jego doręczenia. W realiach sprawy do zawarcia umowy ubezpieczenia nie doszło na skutek podpisania umowy, jej skutek powstał natomiast z mocy art. 28 ust. 1 ww. ustawy już w dniu 2 czerwca 2012 r. Zgodnie z art. 28 ust. 1a ww. ustawy, który obowiązywał od dnia 11 lutego 2012 r., w razie zawarcia umowy, o której mowa w art. 28 ust. 1, zakład ubezpieczeń jest obowiązany potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia. W świetle powyższego należało przyjąć, iż przedmiotowa umowa ubezpieczenia doszła do skutku zanim został doręczony pozwanemu dokument ubezpieczenia, który to ubezpieczyciel winien był mu wysłać w przeciągu 14 dni od daty zawarcia umowy. Dlatego najwcześniejszy moment, na który można było przyjąć termin zapłaty składki ubezpieczeniowej, dla potrzeb określenia początku terminu przedawnienia, przypadłby nie wcześniej niż na 14 dni od daty zawarcia umowy ubezpieczenia na kolejny okres tj. od dnia 2 czerwca 2012 r.

W dniu zawarcia umowy ubezpieczyciel najwcześniejszym mógł doręczyć pozwanemu dokument ubezpieczenia i od tego dnia najwcześniejszym mógł rozpocząć swój bieg czternastodniowy termin zapłaty składki określony w art. 813 § 2 k.c. Bieg przedawnienia najwcześniejszym rozpocząłby się zatem w dniu 16 czerwca 2012 r., a zatem termin trzech lat liczony od tej daty upłynąłby dopiero 16 czerwca 2015 r. Został niewątpliwie przerwany wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie.

Reasumując powyższe Sąd uznał za zasadne powództwo do kwoty 854,73 zł, na którą złożyły się kwota 637 zł należna tytułem składki ubezpieczeniowej w wykazanej przez powoda wysokości oraz kwota 217,73 zł należna tytułem odsetek ustawowych przysługujących wierzycielowi na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. od tej należności, obliczonych za okres od 14 sierpnia 2012 r. do dnia 2 czerwca 2015 r. (objęty żądaniem powoda).

Od tej kwoty obejmującej zarówno należność główną jak i skapitalizowane odsetki przysługiwały wierzycielowi dalsze odsetki na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 k.c. Żądanie powoda dotyczące zapłaty odsetek od wcześniej należnych odsetek czyniło zadość wymogowi wynikającemu z tego ostatniego przepisu, bowiem zostało wywiedzione od daty wniesienia pozwu o te odsetki.

Sąd miał na uwadze, iż z dniem 1 stycznia 2016 r. uległa zmianie treść regulacji zawartej w art. 481 § 2 k.c. Zostało wówczas wprowadzone pojęcie odsetek ustawowych za opóźnienie należnych w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Nie budziło wątpliwości, iż powód w pozwie dochodził odsetek ustawowych za opóźnienie (choć wówczas nie istniał taki termin ustawowy), zatem należało przyjąć,

zgodnie z takim żądaniem, iż od dnia 3 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. powodowi przysługiwały dochodzone odsetki jako odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty jako już odsetki ustawowe za opóźnienie.

Kierując się ogółem powyższych okoliczności Sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie nieuwzględnionym w punkcie I.

W punkcie III. Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd uwzględnił żądanie powoda w 90 %. Koszty powoda objęły opłatę sądową o pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 180 zł należne w wysokości obliczonej według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, a także kwotę 0,30 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności uiszczoną na etapie wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Powód nie wykazał faktu poniesienia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Razem koszty poniesione przez powoda wyniosły 210,30 zł. Sąd nie widział podstaw, aby koszty procesu należne powodowi podwyższać o kwotę przewyższającą minimalną stawkę wynagrodzenia jego pełnomocnika, nie uzasadniał tego ani stopień złożoności niniejszej sprawy, jej charakter, ani nakład pracy pełnomocnika w niniejszym postępowaniu. Pozwany nie wykazał, by poniósł jakiegokolwiek koszty procesu w niniejszej sprawie. Dlatego w punkcie III. Sąd zasądził na rzecz powoda koszty w wysokości 189,27 zł, jako 90 % z kwoty 210,30 zł odpowiadającej wysokości kosztów celowych poniesionych tytułem dochodzenia swych praw w procesie.

SSR Szymon Pilitowski

Sygn. akt I C 20/16

(...):

1. (...),

2. (...)

G., dnia 10 października 2016 r.

SSR Szymon Pilitowski